

Explosie

Er brak chaos uit. Een licht, zo fel dat het pijn deed aan je ogen, omhulde Puc toen hij instinctief al zijn magie in de beschermende schil goot die Magnus een tel eerder rondom hen had opgetrokken. Alleen het feit dat Magnus de valstrik had voorzien, voorkwam dat ze allemaal meteen werden verdampt. Een onvoorstelbaar intense energie vernietigde alles om hen heen. Zelfs keihard graniet werd gereduceerd tot de allerkleinste deeltjes waaruit het bestond en meegezogen in de vurige draaikolk die zich om hen heen vormde.

Het licht drong dwars door Pucs stijf dichtgeknepen oogleden, waardoor hij alleen nog een vurige oranjerode gloed met groenblauwe nabeelden zag. Instinctief wilde hij zijn gezicht afschermen, maar hij wist dat het niets zou uithalen. Hij dwong zichzelf om zijn handen te blijven bewegen in het patroon dat nodig was om Magnus' inspanningen te ondersteunen. Alleen hun magie beschermde hen nu tegen omstandigheden die een mens nog geen fractie van een seconde kon overleven. De structuur van het bestaan werd aan alle kanten vervormd.

Ze bevonden zich in wat het hart van een zon leek. Door zijn studies wist Puc dat dit de vijfde soort materie was, naast aarde, lucht, water en vuur, en dat verschillende magiërs er verschillende namen voor hadden: flux, plasma, geprikkeld vuur. Een energie zo krachtig dat het de bestanddelen van alle materie tot op de atomen afbrak en

opnieuw samenvoegde, en dat steeds opnieuw, totdat het plasma op een bepaald moment een drempel van vernietiging en schepping overging en de razende kracht pas echt vrijkwam.

Dankzij het jarenlang perfectioneren van zijn kunsten had hij talloze gaven ontwikkeld, en sommige van die talenten kon hij in een reflex oproepen, zonder bewuste inspanning. De magische middelen die hij nu inzette om de situatie te beoordelen en te evalueren, werden overbelast door gevoelens die zelfs hij in zijn lange leven nog nooit had ervaren. Degene die de valstrik had gebouwd, had overduidelijk gehoopt dat deze uitbarsting hun vermogens te boven zou gaan. Puc vermoedde dat dit het werk was van verschillende magische kunstenaars.

In gedachten hoorde Puc Miranda vragen: *Is iedereen veilig?*

Nakur sprak hardop. 'Er is lucht. We kunnen gewoon praten. Magnus, Puc, niet kijken, anders worden jullie verblind. Miranda, wij twee kunnen wel kijken.'

'Beschrijf eens wat je ziet,' vroeg Magnus de twee demonen in menselijke gedaante.

'Het is een inferno dat heter is dan alles wat ik ooit in het demonenrijk heb gezien,' vertelde Miranda. 'Het heeft een honderd voet dikke laag steen en aarde onder ons vernietigd, en we zweven nu in een bel van energie. Verderop verandert het zand in glas. Een wand van superhete lucht beweegt zich op onvoorstelbare snelheid van ons weg, en alles wat erdoor wordt geraakt wordt ogenblikkelijk verbrand. Zover mijn oog reikt zie ik niets dan brand, rook en as.'

Nog geen minuut geleden waren ze met hun vieren bezig geweest met het onderzoeken van een magische matrix. De matrix bleek echter geen slot te zijn, zoals ze hadden gedacht, maar een valstrik.

De Sven-ga'ri, oeroude energiewezens, waren hier beschermd in een mooie tuin boven op een enorm gebouw. Deze stad was bewoond door een vreedzame ondersoort van de Panthatiërs, een ras van slangenmensen geschapen door de oude Drakenheerser Alma-Lodaka. Anders dan hun gewelddadiger broeders waren deze schepsels vriendelijk en leergierig en leken ze qua gedrag veel op mensen.

Nu was dat vreedzame ras weggevaagd. Het maakte Puc niet uit dat ze waren geschapen als huisdieren en bedienden van een krankzinnig ijdele, reeds lang overleden Drakenheerser. Ze hadden zich

veel verder geëvolueerd, en Puc betreurde hun vernietiging.

‘Het neemt af,’ zei Nakur, ‘maar nog niet kijken.’

Puc hield zijn ogen dicht en richtte zich op de beschermende schil van zijn zoon. ‘Jij verwachtte...’

‘... die valstrik, ja,’ zei Magnus. ‘Ik had zo’n vreemde gewaarwording, vader. De haartjes in mijn nek en op mijn armen begonnen te kriebelen, en voordat ik het wist, had ik de beschermende bezwering geactiveerd met de woordstarter die ik had gemaakt; een machtswoord. Ik had alleen geen idee dat de valstrik zo enorm groot zou zijn. Zonder hulp van jou en moe... Miranda...’ Hij maakte die zin niet af.

Puc en Miranda besloten zijn verspreking te negeren. Ze was zijn moeder niet. Ze was een demon genaamd Kind, die alle herinneringen van zijn moeder had, en daarnaast leek de persoonlijkheid van Kind nu geheel opgenomen in die van Miranda. Het was gemakkelijk te vergeten dat ze Miranda niet was, een gevoel dat voor hen allemaal onthutsend was.

Alleen Belog de demon, die nu het uiterlijk van Nakur had, leek zich niet druk te maken, en dat was geheel in overeenstemming met hoe Nakur bij leven was geweest: een man met een ongebreidelde nieuwsgierigheid en een voorliefde voor mysteries. Zijn stem bevatte een toon van ontzag. ‘Dit was een onuitsprekelijk geniale valstrik, Puc.’

Puc hield zijn ogen nog steeds stijf dicht. ‘Dat vind ik ook. Wat denk jij ervan?’

‘Degene die deze constructie heeft gemaakt, besepte dat die door slechts een zeer beperkt aantal mensen kon worden onderzocht. Eerst zouden die mensen langs de Panthatiërs moeten komen, ofwel door hun vertrouwen te winnen, ofwel met bruuw geweld. Eenmaal bij de matrix aangekomen, zouden maar heel weinig magie gebruikende demonen, mindere magiërs of zelfs goed opgeleide priesters iets hebben begrepen van de complexiteiten van dit slot, of deze valstrik, of hoe je het ook wilt zien.’

‘Alleen Puc,’ zei Miranda.

Puc zweeg een tijdje. ‘Nee. Het was Magnus. Ik bespeurde het slot wel, maar ik nam alleen maar aan dat er een valstrik was. Tegen de tijd dat ik terugkeerde van de Academie had Magnus zich al langs

barrières heen gewerkt die voor mij een te grote uitdaging zouden zijn geweest.’

‘Ik weet niet of...’ begon Magnus.

Miranda viel hem in de rede. ‘Dat was geen loze vleierij. Ik heb alle herinneringen en vaardigheden van je moeder, Magnus, maar jij... Jij bent beter dan wij allebei. Ik bedoel, beter dan je vader en moeder.’

Nakur grinnikte. ‘Je hebt het lang ontkend, jongen, maar uiteindelijk streef je ons voorbij. Het enige wat je nog nodig hebt, is wat meer ervaring en een paar jaar tijd.’

‘Ik vind het nogal ongepast om te lachen te midden van al deze chaos,’ bromde Magnus.

Ineens klonk er een enorme dreun, alsof er een orkaan tegen hen aan beukte. ‘Niet kijken,’ bracht Nakur hun in herinnering.

‘Wat was dat?’ vroeg Puc.

‘Volgens mij was dat een vlaag teruggezogen lucht.’ Even later voegde Nakur eraan toe: ‘Die ontploffing... Ik weet niet of ik kan beschrijven wat ik zie, Puc. Jij, Miranda?’

Ze bleef nog even stil. ‘Het was meer dan alleen licht en hitte. Ik voelde... verschuivingen, veranderingen... verplaatsing. Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt. Ik weet niet eens of het iets was wat wij magie zouden noemen.’

‘Het is geen truc,’ zei Nakur, ‘of althans niet dat ik me kan voorstellen. Alles is veranderd.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Puc.

‘Je kunt je ogen nu openen, maar doe het langzaam.’

Puc deed dat, en aanvankelijk gingen zijn ogen tranen en zag hij alleen wazig. Door de zolen van zijn sandalen voelde hij een vreemde trilling, hoog en snel, bijna een soort gezoem. Hij knipperde zijn tranen weg en merkte dat hij half ineengedoken stond in de beschermende bel van energie die zijn zoon een tel voor de ontploffing had opgeroepen.

Buiten die schil was alles zo stralend wit dat er geen horizon te zien was, geen hemel boven hen of grond onder hen, geen kust of zee. Terwijl zijn ogen wenden aan het schelle licht, begon hij vaag nuances te onderscheiden, en na nog een tijdje zag hij lichte verschuivingen in het wit, alsof er buiten de begrenzingen van de bel kleuren aanwezig waren.

Ze zweefden dertig tot veertig voet boven de bodem van een krater. De enige resten van aarde en steen bevonden zich onder hun voeten, omhuld door Magnus' bel.

'Hou jij ons omhoog, jongen?'

'De bezwering houdt ons omhoog, en we kunnen ons beter voorbereiden op een ruwe landing als ik loslaat. Ik kan deze bel niet verplaatsen en hem tegelijkertijd intact houden.'

'Misschien kan ik helpen,' zei Miranda. Ze sloot haar ogen, en de bel zakte langzaam naar de bodem van de krater.

De hele omgeving bleef hun zintuigen verwarren terwijl energieën om hen heen stroomden en buiten de bel alle zichtbare spectrums heftig wervelden. Puc duwde zachtjes tegen Magnus' beschermende schild, waardoor dat zich voldoende uitbreidde om hun allemaal de gelegenheid te geven rechtop te gaan staan. Na enkele minuten werden er details in de kraterwand herkenbaar. Langzaam vervaagde het verblindende licht en kwamen er verschillende tinten ivoorwit, licht goudgeel en een vleugje blauw tevoorschijn.

Ze knipperden met hun ogen om weer te wennen aan het natuurlijke daglicht, dat gedempt leek na de schelheid van zo-even.

Puc keek om zich heen. Ze bevonden zich in een krater van ongeveer vijftig voet diep, omringd door iets wat eruitzag als glas.

'Wat is er gebeurd?' vroeg Miranda.

'Iemand heeft geprobeerd ons te vermoorden,' antwoordde Nakur, maar niet op zijn gebruikelijke opgewekte toon. 'We moeten deze kuil uit en rondkijken.'

'Is het nu veilig?' vroeg Magnus.

'Bereid je voor om jezelf te beschermen, dan gaan we het ontdekken,' antwoordde Nakur. 'Ik denk wel dat het voor jullie twee heel warm zal zijn.'

Magnus keek de kleine man even onderzoekend aan, maar toen knikte hij kort en keek zijn vader aan. Puc hield zijn hoofd schuin om aan te geven dat hij de waarschuwing begreep, en beide mannen hulden zich zonder er verder woorden aan vuil te maken in beschermende bezweringen. Magnus sloot zijn ogen en liet de bel om hen heen verdwijnen.

Puc knielde meteen neer om het glas onder hun voeten aan te raken. 'Dat is vreemd...'

‘Wat?’ vroeg Miranda.

‘Die energie... Ik had verwacht dat het meer... Ik weet het eigenlijk niet.’ Hij keek van zijn zoon naar Miranda. ‘Jullie zijn allebei beter in het aanvoelen van specifieke bezweringen. Voelt dit wat jullie betreft aan als een normale ontploffing?’

Miranda knielde naast Puc. ‘Of het vóélt als een ontploffing? We hebben hem toch meegemaakt? Het was een ontzettende knal.’ Ze raakte het glas aan. ‘O ja, nu snap ik wat je bedoelt.’

Magnus deed hetzelfde. ‘Dit... Die ontploffing was alleen maar een nevenproduct.’

Nakur keek naar de drie magiërs. ‘Mag ik het ook weten?’

‘De vrijgegeven energie was het gevolg van een bezwering die niet alleen maar bedoeld was om op grote schaal vernietiging te zaaien,’ zei Magnus, die opstond. ‘We moeten gaan.’

Puc maakte zwijgend een handgebaar. Alle vier stegen ze op en zweefden naar de rand van de krater boven hen.

Magnus wendde zich tot Nakur. ‘Voor zover ik kan bepalen, heeft die bezwering twee dingen gedaan. Behalve dat alles binnen een behoorlijke omtrek is weggevaagd, zijn wij ook verplaatst naar... Ik weet niet zeker waar we zijn, maar dit is niet meer dezelfde plek als waar de bezwering werd geactiveerd.’

Ze bereikten de kraterwand. ‘Je had gelijk, Magnus. We zijn niet meer waar we een paar minuten geleden waren,’ zei Puc.

‘Waar is de zee gebleven?’ vroeg Miranda.

Ze keken naar het zuiden. Waar een paar minuten geleden nog golven tegen de kust hadden geklotst, was nu alleen een uitgestrekte, glooiende vlakte te zien. Achter hen lag een klifwand, met heuvels die min of meer leken op die ze op het eiland van de Slangenmensen hadden gezien. Maar op deze heuvels groeide helemaal niets; geen bomen, geen struiken, zelfs geen grassprietje.

De vernietiging was volkomen. Er was geen enkele beweging te zien, behalve zand dat verstoof in de wind. Overal lag zand. Dit land moest jaren geleden al in een woestijn zijn veranderd. Ze stonden aan de rand van een enorme, diepe krater, en net als de binnenkant van de krater was ook de bodem eromheen gesmolten door de ontploffing. Toen de rook, as en stof optrokken en er dunne stralen zonlicht doordrongen, leek het aardoppervlak uitsluitend uit glas in ver-

schillende fonkelende kleuren te bestaan. De wind blies de rook naar het noorden en hij vervloog snel. Op deze wereld stond niets in brand, want er wás niets brandbaars, en de gesmolten stenen en het zand koelden nu snel af.

‘Volgens mij zijn we nog steeds op dezelfde plek,’ zei Nakur. ‘Ik bedoel, een parallelle plek, zoals toen we naar Kosridi reisden.’ Puc, Magnus en Nakur hadden ontdekt dat de werelden op andere bestaansniveaus identiek waren, of in ieder geval voor zover de afwijkende omstandigheden in die werkelijkheden dat toestonden. De plek waar ze nu waren, was een wereld met een gelijksoortige geografie als Midkemia. ‘Maar ik denk dat de toestand van de energie hier ons snel problemen gaat opleveren.’

Puc knikte.

‘Ik voel me een beetje raar,’ zei Miranda.

‘Ik kan me nog herinneren hoe we ons aanpasten toen we naar het Dasatirijk gingen, vader,’ zei Magnus.

‘Maar deze keer voelt het... anders. Tegengesteld?’ vroeg Puc.

‘Een hoger niveau dan het demonenrijk of Midkemia,’ beaamde Miranda. ‘Alsof er te veel lucht is.’

Nakur trok een grimas. ‘Het kan hier gevaarlijk voor ons zijn als we niet oppassen.’

Ze riepen ieder een bezwering op waarmee ze opnieuw een kleine beschermende bel rondom zichzelf oprichtten, waarbinnen de intensere energie van deze wereld werd verzwakt tot een niveau dat hun lichaam aankon.

‘Als het een hogere energietoestand is,’ zei Magnus, ‘dan zijn we niet naar een lager rijk gegaan, maar naar een hoger rijk. En dat betekent...’

‘Zijn we op het eerste hemelse niveau?’ opperde Miranda.

Terwijl hij peinzend over het verlaten landschap uitkeek, grapte Nakur: ‘De hemel wordt dan duidelijk overschat. Er valt in het demonenrijk meer te beleven.’

Ze zwegen een tijdje terwijl ze uitkeken over de kale vlakte om hen heen.

Puc keek zijn zoon aan en zei zachtjes: ‘Ik heb je nog niet bedankt. Als jij niet was teruggekomen...’

Magnus omhelsde hem. ‘Je bent mijn vader. Hoezeer ik het ook

met je oneens ben over... waar we het over hebben gehad... ik zal je nooit in de steek laten als je me nodig hebt.'

Vader en zoon bleven even zo staan en stapten toen achteruit om hun aandacht weer op hun situatie te richten. Toen ze naar Miranda keken, zagen ze dat ze tranen op haar wangen had.

Ze veegde ze woest weg. 'Die stomme herinneringen,' zei ze op een boze toon die Puc en Magnus goed van haar kenden. 'Ik weet dat ze niet van mij zijn! Ik wéét het!' Ze sloeg haar armen over elkaar en grinnikte bitter. 'Een deel van me herinnert zich nog een tijd dat ik met veel plezier jullie hoofd eraf zou hebben gerukt en jullie nog kloppende hart zou hebben verslonden.' Ze verzachtte haar toon. 'En een ander deel van me weet dat ik nog nooit zoveel van iemand heb gehouden als van jullie twee. En Caleb.' Dat laatste kwam als een hese fluistering over haar lippen.

Magnus kende zijn vader goed genoeg om te weten dat Puc nu vocht tegen de neiging om de gedaante van zijn vroegere vrouw te omhelzen, iemand te troosten die niet echt bestond. Zachtjes zei hij: 'Ik kan je geen moeder noemen.' Hij keek haar in de ogen. 'Maar tot nu toe heb ik nooit ingezien hoe moeilijk dit voor jou moet zijn.' Hoewel hij doorgaans een stoïcijnse magiër was, zette hij impulsief een stap naar voren, sloeg zijn armen om de demon in menselijke gedaante heen en drukte haar even tegen zich aan.

Toen hij naar achteren stapte, zag hij nog meer tranen op de wangen van de eerste persoon die hij in zijn leven ooit had aanschouwd. Sterke emoties kolkten in zijn binnenste, en hij onderdrukte de neiging om nog meer te zeggen. Hoezeer hij ook wenste dat zijn moeder terug was, dat ze levend voor hem stond, zijn verlangen was nog niets vergeleken met wat zijn vader moest doorstaan. Hij legde zijn hand op Pucs schouder. 'Dit is een ontzettend verwarrende en gênante situatie, maar we moeten ons nu richten op wat voor ons ligt. Misschien kunnen we het verleden dan voldoende achter ons laten om elkaar op een nieuwe manier te gaan zien.'

Nakur grijnsde. 'Dat is allemaal leuk en aardig, maar hebben jullie gezien dat er iemand naar ons toe komt?'

Ze keken allemaal in de richting waarin Nakur wees en zagen dat het landschap zich begon te definiëren.

Er kwam een bekende gedaante naar hen toe. Hij was gekleed in

een zwarte mantel, droeg sandalen die met zweepkoord om zijn benen waren gebonden, en gebruikte een staf als wandelstok. Zijn haar was zwart, zijn houding was jeugdig, en zijn passen waren zo kwiek als toen hij in de bloei van zijn leven was.

Alle vier waren ze even met stomheid geslagen, maar uiteindelijk gaf Puc hun ongeloof een stem. ‘Macros!’

De gedaante stak zijn hand op. ‘Nee, hoewel ik ongetwijfeld op hem lijk.’

Miranda en Nakur keken elkaar even aan, en de kleine gokker vroeg: ‘Heb je de herinneringen van Macros?’

‘Nee,’ zei de man.

‘Wie ben je dan?’ vroeg Magnus.

‘Ik heb geen naam. Zie me maar als een gids.’

‘Waarom zie je eruit als mijn vader?’ vroeg Miranda.

De gids haalde zijn schouders op, precies zoals Macros zou hebben gedaan. ‘Dat is een mysterie, want ik ben van nature vormeloos in het sterfelijke rijk. Ik kan alleen maar speculeren, maar mijn conclusie is dat ik eruitzie zoals jullie zouden verwachten. Ik ben gestuurd door Iemand Wiens Wil Actie Is, en daarvoor moest ik een gedaante hebben waarmee jullie kunnen communiceren.’

De vier keken elkaar even verwonderd aan, en toen begon Nakur te lachen. ‘In de afgelopen honderd jaar had ik inderdaad steeds het gevoel dat die schurk achter elke gril en wending in ons leven zat.’

De anderen knikten langzaam. ‘Goed dan, gids. Hoe moeten we je noemen?’ vroeg Puc.

‘Gids is prima,’ antwoordde hij.

‘Waar zijn we precies?’ vroeg Magnus.

‘Een wereld die Kolgen heet.’ Gids wees naar het zuiden. ‘Ooit lag er een uitgestrekte oceaan langs deze kust, maar nu is er alleen verderf en leegte.’

‘Dat begrijp ik niet,’ zei Puc.

‘Loop mee, want we hebben een lange reis voor de boeg als jullie ooit nog thuis willen komen.’

‘Voordat we gaan,’ zei Miranda, ‘wil ik graag weten hoe het kan dat je tot in het kleinste detail op mijn vader lijkt.’

Gids bleef staan en glimlachte precies zoals de overleden Zwarte Tovenaar altijd lachte. ‘Natuurlijk,’ zei hij na een korte stilte, opnieuw

exact zoals de echte Macros dat zou hebben gedaan. ‘Wij die de Ene dienen, bestaan in een rijk van energie. Wij verblijven eeuwig in de Verrukking als onderdeel van de Ene. Zodra er actie van ons vereist wordt, krijgen we een vorm en een identiteit die zijn afgestemd op ons doel. Voor de effectiviteit worden alle herinneringen aan eerdere diensten in die rol aan ons teruggegeven. Dus momenteel beschouw ik mezelf als “ik”, één entiteit, maar dat zal vervagen wanneer ik me weer bij de Ene aansluit in de Verrukking. Ik ben slechts een abstractie van energie, een wezen van licht en warmte, zo je wilt, een wezen van uitsluitend geest. De Ene geeft me het vermogen om jullie sterfelijke geesten elke gewenste vorm en eigenschap voor te spiegelen om de communicatie te bevorderen.’

‘Maar wij zijn niet sterfelijk,’ zei Nakur, wijzend naar Miranda en zichzelf.

‘Jullie zijn sterfelijker dan je denkt,’ kaatste Gids terug. ‘Ik heb het namelijk over de geest. En hoewel jullie fundamentele aard demonisch is, zijn jullie geesten menselijk, en dat worden ze met de dag méér. Bovendien bestaan jullie demonische lichamen uit fluxenergie en zijn het imperfecte nabootsingen van schepsels van het hogere niveau.’

Jullie worden datgene wat jullie voor mij lijken; tot op zekere hoogte, natuurlijk. Het zal voor jullie nooit mogelijk zijn om samen met mensen nageslacht voort te brengen. Hoewel jullie niet bevatelijk zijn voor menselijke ziekten en letsel, kunnen demonenbestrijders jullie nog altijd vernietigen en jullie wezen terugsturen naar de Vijfde Cirkel.’

Hij dempte zijn stem, misschien in een poging zijn woorden te verzachten. ‘En jullie hebben ook geen sterfelijke ziel. Die mensen wier herinneringen jullie bezitten, zijn zelf doorgegaan naar de plek waar ze zijn beoordeeld. Zij zijn nu onderweg naar het volgende bestaansniveau of teruggekeerd naar het Wiel des Levens voor een volgende ronde. Met andere woorden, jullie zullen nooit werkelijk Miranda en Nakur zijn. Maar dichterbij zal geen enkel ander wezen ooit komen.’

Hij draaide zich om en liep weg. ‘Kom, we moeten ver reizen, en hoewel de tijd hier niet zo wordt gemeten als in het sterfelijke rijk, verstrikt hij toch. Hoe langer jullie wegblijven van Midkemia, hoe

meer voordeel dat de Tegenstander van de Ene kan opleveren.'

Terwijl ze met Gids meeliepen, zei Puc: 'Dan denk ik dat je ons maar het beste in je eigen woorden kunt vertellen wat we moeten weten. Zou je kunnen beginnen met de reden waarom we hier zijn?'

'Dat is het eenvoudigste deel,' antwoordde Gids. 'Jullie zijn in een valstrik gelopen. De Tegenstander wacht al heel lang op de kans om Midkemia van jullie vier te ontdoen. Dat het hem in één klap is gelukt, is bijna geniaal.'

'Die Tegenstander waar je het over hebt,' zei Nakur. 'Wie of wat is dat?'

Hun gids bleef even staan. 'Het is gemakkelijker als we met de vragen wachten totdat ik heb uitgelegd wat jullie is overkomen. Jullie zijn van doorslaggevend belang voor wat er gaande is, maar toch zijn jullie maar een klein onderdeel van het geheel. Het is misschien verwarrend om meteen het grotere plaatje te bespreken. Jullie bevinden je in een werkelijkheid die niet jullie eigen werkelijkheid is, en het zal niet gemakkelijk zijn om terug te keren. In feite zijn jullie hier gestrand.'

Hij liep weer door, de vier metgezellen keken elkaar even aan en haastten zich toen om hem bij te benen. Puc haalde Gids met drie stappen weer in en vroeg: 'Als we gestrand zijn, waar gaan we dan nu heen?'

'We gaan naar iemand toe die jullie kan helpen van deze plek weg te komen.'

'Maar ik dacht dat je zei dat deze wereld niets dan verderf en leegte was?'

Met een glimlach die precies op die van Macros leek, zei Gids: 'Dat is waar, maar dat betekent nog niet dat het hier onbewoond is.'

Puc dacht daar even over na, maar toen besloot hij dat dit raadsel, naast de duizenden andere onbeantwoorde vragen die hij had, nog wel even kon wachten.

Ze liepen over de bodem van een reeds lang verdwenen zee. Terwijl ze zich een weg zochten door de sleuven en greppels, vroeg Miranda: 'Waarom doen we dit eigenlijk te voet?'

'Heb je dan een beter alternatief?' vroeg Gids.